

— Degeaba urli, dacă ni s-a repartizat, ni s-a repartizat!!!

Biblioteca Municipiului Deva
SALA DE LECTURA

urzica

ANUL XX • NR. 15 • 15 AUGUST 1968 • 16 PAG. • 1,50 LEI

Sărbătoare

*Am mai scris cîndva de fapte.
Din beton și din oțel,
De talaz de grîne coapte
Și de ris de prichindel.*

*Am cîntat manifestații
Ritmice fiecare an
Și aprinse constelații
Izbucnite sub ciocan.*

*Am mai scris cîndva de-o fată
Cu contururi arămii
Răsărită-n lume-odată
Cu această primă zi.*

*Am vorbit și de albine
Și de stup și de stupari
Și de pașii ce sub mine
Cresc din ce în ce mai mari.*

*Căutînd prin noutate
Vorba cu condeul meu
Le-am mai spus cîndva pe toate
Și-o să le mai spun mereu!*

*Că mereu același soare
(Altul totuși permanent)
Se dă tumba-n cerul mare
Navigînd pe firmament.*

*Însă jur pe calendare
Că rotundul lumii foc
La un an, în goana mare
Trece prin același loc.*

*Stau și-aștept cînd e să vină
Să-l surprind la apogeu
Și surplusul de lumină
Să-l slăvesc cu versul meu*

*Și de asemeni, lingă mine
Curcubeie cîte vrei
Scriu cu tricolor, senine,
August douăzeci și trei!*

CONSTANTIN OTTESCU

23
AUGUST

TUDOR MUȘATESCU OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

Spicuri din însemnările unui bob de grîu

- Tinere! Așteaptă, mai întii să fii copt și pe urmă să vrei să intri în piine.
- Cine umblă cu mița în sac, nu-l umple cu grîu.
- Ați observat că fiecare bob de grîu seamănă cu o piine mică?
- Bobul mic, învirtește piatra de moară.

- Cînd vrei să știi dacă mîncînci piine, nu da în bobi. Seamănă-i.
- Marile idei sînt ca boabele de grîu: incolțesc, răsar, leagă spic, se coc și-apoi hrănesc omenirea.
- Toți țărani ne seamănă ca frații.
- Tronul cu făină înăuntru e mai de preț decît cel cu regi deasupra.
- Criticii sînt ca morarii. Fumează lulea ca să aibă miinile libere să le ție în buzunare, cînd macină moara.
- Don Quichote a făcut vînt, morilor, în literatură.
- Cînd grîul e în doliu, se numește colivă.

- Am cunoscut, pe vremuri, un «inginer» care făcuse «agronomia» în străinătate. Și să-mi zici mie orzoaică dacă nu m-a confundat cu secara.
- Cînd «una» îți mîncă sufletul se cheamă neghină și pe holdă ca și în viață.
- Nu înțeleg de ce «gurilor rele» li se spune «mori stricate» fiindcă ele macină mai bine decît cele în perfectă stare de funcțiune.
- Tractorul e nașul pămîntului: cunună sămînța cu ogorul.
- Cînd mă cîntărește țaranul în palmă, mina lui miroase frumos și vast a pămînt.
- Cînd te uiți cu un ochi la slănină și cu altul la făină, mîncînci ce rămîne la mijloc.

Războiul lui Mitache

Așadar Mitache se află în stare de război cu Popescu, Ionescu, Georgescu, Petrescu și cu încă vreo treizeci de inși. Popescu? Lua-l-ar naiba de...! Ionescu? Să nu-l văd în ochi! Georgescu? Să nu care cumva, că... Și așa mai departe. Cazul mi se pare cel puțin ciudat și mă hotărâsc să merg pe urmele lui, îndărăt, către sursa gravelor dușmăniei.

Îl descos mai întâi pe Popescu. Acesta îmi vorbește cu necaz:

«Poate n-ai să crezi, domnule, însă totul se trage de la un borcan de iaurt. L-am cumpărat la magazinul de peste drum. La întoarcere, liftul fiind defect, urc scările blocului în care locuim amîndoi (Mitache la etajul trei, eu la șapte) și nu știu cum se face că, la un moment dat, sare căpăcelul de staniol de la gura borcanului. Nu observ nimic și îmi continui grăbit ascensiunea. Când, deodată, (tocmai trecusem de trei) îl aud pe Mitache înjurînd ca birjarii și amenințîndu-mă de jos, din dreptul apartamentului său. Cică-i arunc gunoaie sub ușă, cică o să-mi arate el, cică sînt așa și pe dincolo. Dau să-l astîmpăr, să-l aduc la realitate, să-i explic. Degeaba. În cele din urmă, exasperat, îl las în plata Domnului să urla cît o putea. Ei și de atunci tot el cu supărarea. Nici bună ziua măcar.»

Drept încheiere, Popescu ridică din umeri parcă ar spune: «Ce să-i faci? Țsta-i omul!»

După un timp îl trag de limbă pe Ionescu. Acesta mă lămurește scurt:

«Mitache are un băiat, eu la fel. Într-o zi, Lică al lui, bătașu grozav, mi-l îmbrînțește pe Nicușor al meu și îl izbește de bordura trotuarului, de-i rupe un dinte din față. Necaz mare, mă-nțelegi. Îi telefonez lui Mitache, îi vorbesc ca de la părinte la părinte, civilizată, și îl rog să-l mai scuture nițel pe fiu-său. Asta-i tot. Mitache însă șuieră, suduie, îmi trîntește receptorul în nas și de

atunci, cînd mă vede, parcă l-ar vedea pe dracul.»

Mărturisindu-ne, Ionescu ridică și el din umeri: «Ce vrei, ăsta-i omul!»

Georgescu a pățit-o într-alt fel. Coleg de birou cu Mitache, el și-a permis odată să-l mustre amical, între patru ochi, pentru faptul că-i repede pe solicitanți. Rezultatul: Mitache l-a repezit și pe el somîndu-l să nu-și vire nasul unde nu-i fierbe oala și a încetat să-i mai răspundă la salut. «Țsta-i omul!» parcă ar vrea să adauge Georgescu ridicînd din umeri.

În schimb vina lui Petrescu are un ce cu totul original. Juca la «Pronosport», fără noroc. Juca și Mitache, fără noroc. Acesta se infurie și abandonează. Celălalt, mai perseverent, îi dă înainte și, vorba ceea, nu aduce anul ce aduce ceasul. Cîștigă un «Fiat». Bucurie, felicitări, îmbrățișări. Mitache însă foc și pară. Nu mai suferă pe nimeni din familia Petrescu și nu-i scoate din «baftoși îmbugheziți».

«Țsta-i omul, ce vrei!» dă din umeri Petrescu și se urcă la volan.

Iar eu, terminînd ancheta, mă gîndesc la Mitache și la rolul său ingrat. Mi-e și milă și silă. Ce destin neghiob! Să te iei la harță cu o lume întreagă, ba pentru un căpăcel de staniol, ba pentru a respinge un adevăr, ba pentru a răni bucuria celuiilalt! Îl văd pe Mitache, slab, galben, acru, ca și cînd n-ar fi colectat din viață decît otravă și oțet. Singura lui perspectivă pare a fi un nou conflict, un nou scandal, o nouă ură sau invidie, care să-i dea iluzia că există, că nu s-a dizolvat în propriul său nimic.

«Țsta-i omul!»... veți spune poate și dv.

Scuzați, nu sînt de acord pentru că nu se potrivește. Cuvîntul e prea frumos, Mitache prea urit. Mitache e altceva!

RÎNDURI DE JURNAL

De-o vreme, toată lumea mă învață
Că trebuie să am un țel în viață,
Adică să devin folositor,
Spre bucuria mea și-a tuturor
A celor care investesc iubire
Ca să m-apropii de desăvîrșire.
Mîncîc la timp, mă joc și-mi pare bine
De totul ce se face pentru mine,
Dar nu cunosc deocamdată țelul
Spre care tind. Aș vrea să-l știu!
Purcelul.

COTOȘANA HOATĂ

Se zice cum că, într-o dimineață,
O cotoșană gureșă și hoată
Ar fi pătruns pe geam, într-un palat
De unde ni se spune c-a furat
Un diamant albastru foarte rar
Lăsat pe o măsuță-n budoar.
Această zburătoare prețioasă
Tot ce sclipește, tot ce strălucește,
Dar cotoșana n-a avut noroc
Căci în momentul cînd a luat în cioc,
Neînfricăta, piatra prețioasă,
A fost surprinsă de o fată-n casă.
S-a dat alarma, pasărea-ntr-o clipă
Primi o lovitură în aripă
Și una-n piept. Iar cînd a fost să moară
Îi fulgeră prin cap întîia oară
Un gînd de om intrat în agonie:
«Că fericirea nu stă-n bogăție».

MIRCEA PAVELESCU

S. VICTOR

Otusa ginere, mai rar

de MIHAIL JOLDEA

— Încotro, Tase?
— La plimbare, Fănică.
— Bravo, Tase! Ce-ți mai pasă! Ce-ți face fata?
— Slavă domnului! Sănătoasă.
— Și ginerele?
— Să-mi trăiască! Așa ginere, mai rar!
— Ce vorbești, frate? Păi parcă spuneai că se poartă urit cu tine...
— Da de unde, Fănică! Poate că la început... așa că era străin în familie.
— Mi-ai spus că te înjura...
— Cine știe în ce stare sufletească se găsea bietul băiat!
— Că nu-i dădea fetei tale nici un ban în casă...
— Ași! De timid ce este! Se temea să n-o jignească.
— Și tot așa întîrzie nopțile? Că parcă te

plîngeai că fata ta stă mai mult singură.
— Da de unde! Toată ziua sînt împreună. Parcă s-au căsătorit de două zile!
— Nu mai înțeleg nimic! Ce schimbare!
— Nici o schimbare, Fănică. Pînă s-a obișnuit cu noua familie. Acuma să-l vezi! Tată în jos și mamă în sus!
— Măi să fie! Parcă nu-mi vine să cred, Tăsică!
— Ba te rog să mă crezi, Fănică!
— Da costumul ăsta cînd ți l-ai făcut?
— Ginere-meu, dragul tatii! El mi l-a făcut. Că nu știe ce să ne mai dea și ce să ne mai facă! Ne-a cumpărat stufe de haine, de rochii, de paltoane... mă rog! Tot ce visează noaptea ne cumpără ziua! Ceea ce mă miră e că lui și nevastă-sii, adică fie-mi, nu-și cumpără nimic! El are un costum și ea citeva rochii, acolo! Îți dai seama, Fănică? N-am pe nimeni în afară de fată și băiatul ăsta. Și el pune totul pe noi. Pe mine și pe

nevastă-mea. Acu ce crezi că i-a mai dat prin cap?

— Ce i-a mai dat, Tăsică?
— Să ne cumpere casă. A și făcut actele.
— Pe numele lui?
— Ferească cerul! Pe numele meu! Și cît l-am rugat să o pună pe numele lui sau al fetei! Ți-ai găsit! Nu și nu, că noi sîntem părinții lui.
— Da el n-are părinți?
— Ba are, dar nu le dă nimic. Să vezi ce nostim este... ne prăpădim de rîs!
— Cum Tăsică? Nu le dă părinților nimic?
— Ce să le dea, Fănică? Să zică lumea că băiatul face afaceri necurate? Nu știi tu cum sînt oamenii?
— Și ai lui din ce trăiesc?
— Asta-i bună! Păi, tată-său are pensie, iar mamă-sa se mai duce cu ziua. Ba cite o dată le mai și cere așa de formă, să nu se zică...

— Și tu cum justifici casa, Tăsică?
— Eh! M-a învățat ginere-meu că nu-i prost! Adela a avut bijuterii... le-a vîndut...
— De unde, Tăsică? Că n-a avut, săraca de ea, nimic! Așa mi-ai spus tu cînd te-ai însurat.

— N-o fi avut. Dar ginere-meu zice altfel! Și dacă zice el... Poimiine ne ducem cu el să ne ia mașină...

— Ție, Tăsică?
— Mie și Adelei! Că vorba lui; toți au mașină, de ce să nu avem și noi? Ce să fac? Să am discuții cu băiatul? Să mă cert dintr-un fleac? Îl las să facă ce crede el de cuviință.

Și Tăsică oftă lung ca Sfîntul Sebastian străpuns de săgeți:

— Și doar i-am spus: «Gogule, măcar mașina ia-o pe numele tău sau al nevastă-ti» Ași! A sărit ca ars! Că ce le trebuie lor mașină... că ei sînt tineri, că pot merge și pe jos, dar noi... noi, care sîntem viața lui, nu ne va lăsa în ruptul capului să mergem pe jos!... Acum eu mai am un locșor pe lingă Brașov... băiatul cică vrea să clădească o căsuță cu două camere numai pentru noi. Iar eu cu nevastă-mea să ne mutăm acolo, și el cu fata să se mute în casa noastră de aici, pe care am cumpărat-o. Vrea să avem aer curat și liniște. Ce să fac? Numai la noi îi e gîndul!

— Și căsuța tot pe numele vostru o faceți?
— Da bine înțeles! Păi am mai avea noi trai cu el? Fă-ți idee! Știi ce înseamnă să ieși din cuvîntul lui?

— Și demult se poartă așa cu voi?
— Păi nu-ți spusei? Stătea și citea îmbufnat gazeta... Zic: «Ce citești, Gogule?» Zice, după cîteva minute: «Chestia asta cu veniturile ilicite»... n-am prea înțeles bine! Mă rog! Cam de pe atunci a început el să se lipească de noi... ce vrei? Singur... timid... aici era noua lui familie! Acuma a aflat că nevastă-mea are tensiune. Ce crezi? Din icre, mușchi afumat și vin negru n-o mai scoate...

— Vin negru, Tase?

(Urmare în pag. 15)

VICTOR EFTIMIU

ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Îmi plac cinicii, fiindcă nu mint. Cinismul nu e altceva decît o exagerare a adevărului.

● Ne folosesc mai mult defectele decît calitățile prietenilor noștri.

● Nu pot să-mi inchipui că e ceva de capul unui om care mă contrazice, numai pentru a mă contrazice.

● Două feluri de oameni sînt inteligenți: deșteptii, niște secături veșnic gata să facă spirit, și înțelepții: oameni serioși, foarte cumsecade și tot atît de plictisitori...

● Inconștiența este uneori un bun tovarăș în lupta vieții.

● «Utilitățile» sînt inutile.

● Dincolo de fericire, începe imbecilizarea.

● Puțin spirit îți trebuie și orice defect al tău îl poți transforma într-o calitate.

● Cînd îmi spune cineva «Poetul X e la modă azi», eu mă gîndesc «Poetul X va fi miine demodat».

● Modestia e o floare mică și albă ce crește printre buruieni, la marginea drumurilor.

Așa a spus-o înțeleptul și a avut dreptate: crinului înalt și parfumat, sau trandafirului roșu, le-ar fi foarte greu să fie modești.

● Ce poate fi mai insipid decît un om fără nici un defect?

● Ca să arăți cu succes defectele cuiva, pune-le în sarcina altuia.

● Laud calitățile prietenilor mei, ca să se vadă că am marea calitate de a-mi alege prietenii.

● În artă nu e nimic mai plictisitor decît reclama... altuia!

● E incîntător cum cei ce nu fac nimica, îți recomandă, ca o virtute supremă: r a b d a r e a — unica lor virtute.

I. AVIAN

DOI ILICITI DEȘTEPTI

«Ano, azi cit am ciupit?». «Am ciupit frumos, Filip!». «Dacă ne prinde?». «Nu ne prinde, că sintem deștepti». «Parcă ei sint proști?». «Nu, dar noi sintem mai inteligenți decit ei cu 835 de mii de lei!».

Discuția continua în șoapte. Le reveneau mii de lei de fiecare șoaptă. Cei doi semeni se înțelegeau. Erau cinstiți .Nu se furau unul pe celălalt. Furau numai pe-al treilea. Adică pe cel care le trimitea marfa. Și marfa le-o trimitea statul. Iar dumnealor au intrat părtași cu statul, fără să mai figureze pe firmă. Cinstit vorbind, nici nu mai aveau loc pe firmă, întrucit acolo era scris mult și cu litere mari: «Magazinul de prezentare al Departamentului Intreprinderilor agricole de stat-Timișoara». Unde să mai încapă și numele lor, Ana Toth et Filip Mayer? Prima, gestionară, al doilea fost contabil și gestionar. Pe firmă nu mai exista nici măcar un centimetru de spațiu necris. După multe căutări și străduințe, au găsit totuși un locșor liber. În teigheaua cu bani. Un spațiu strîmt, atit cît să se strecoare două miini, care pătrundeau vesele și

goale și care ieșeau oboseite și pline. Ce te faci însă că numai cu două miini, lucrul n-avea spor! Ratele erau prea mici. În general munca manuală e depășită în secolul nostru. Și ce s-au gîndit Ana et Filip? Nu s-ar putea mecaniza și această muncă? S-o rentabilizeze?...

— «Cum? a întrebat Ana. Prin radar deocamdată nu se pot extrage banii statului... Nici prin sateliți... că prin ăștia se transmit numai programe de televiziune. Mare scofală! Cu ce se ocupă niște savanți! Banii zac de pomană în teighea, iar noi ne zgîim ca proștii la televizor.»

«Prin radar nu, prin sateliți nu... ai dreptate, Ano... Dar prin perisabilitate?...»

Da. Prin perisabilitate se puteau ciupi niscaiva bancnote. Nu mult. 200 mii lei. Ca să vezi! Perisabilitatea asta e o comoară la casa omului, chiar dacă nu e cazul. Din niște mere putrede scoți o brățară de aur! Chiar dacă merele sint stricate numai în registre!

«Cam puțin numai 200 mii, Ano!». «Nimica toată! Păi știi tu cît costă un astrahan?». «Știu, dar ce pre-

tenții poți avea de la niște sărmane fructe? Dau și ele cît pot...». «Nu ești logic, Filip!... De ce fructele să dea numai suc de fructe?». «Dar ce să mai scoți din ele?». «Suc de bijuterii, suc de mobilă, suc de chiolhanuri!... Mai există o mulțime de sucuri. De cristal, de lînă, de aur...» «Există, Anico, mamă, dar mi-e tare frică de sucul de pușcărie!...». «Ai uitat că sintem deștepti? Că avem ceva în cap?!...» «Mie mi-e teamă de ceea ce avem în pungă!». «E munca noastră!». «Marfa lor». «Ei și! Diviziunea muncii... Unii cu marfa, alții cu munca». «Și noi?». «Noi cu perisabilitatea...» «Gata! Perisabilitatea a murit. Dumnezeu s-o ierte.»

Pină la urmă au iertat-o și ei. Au găsit o soluție mai nostimă. Mai bănoasă. Jumătate de milion. Au pus în vînzare produse care nu erau nici recepționate, nici înregistrate. Erau pur și simplu de rezervă, aflate în depozitul magazinului... Brînzeturi, unt, dulceturi... «Ano! Depozitul geme de mărfuri!». «Da. Și?...». «Eu nu suport gemetele». «Nici eu!...»

I-au făcut depozitului o anestezie

și i-au extras gemete în valoare de juma' de milion... Apoi a gemut și hîrtia de ambalaj 112.000 lei. Țsta nu mai era geamăt. Era răcnet. Primea hîrtia cu 2,86 lei kilogramul și incasa pe ea 18,33! În funcție de marfa ambalată.

Pină la urmă i-a ambalat și pe ei întrucit Magazinul de prezentare timișorean avea două produse care deveniseră teribil de perisabile: Ana și Filip. Căpătaseră degetele lor un asemenea lipici, de parcă făceau baie în pelicanol. Nu se mai dezlipseau de pe ei nici veșmintele fine, nici covoarele persane, nici ceasurile extraplate. Înțelegeți? Telemeaua nu mergea decit cu Schaffhausen și urda dulce numai cu Tellus. Le era rușine să intre prin puțină cu ceas de nichel la mină. Că de, era doar telemea de 17,80, nu din cea de vacă.

Dumneaei tușea dacă nu băga mina în teighea fără să poarte brățară de aur. De fapt cu asta a rămas. Numai metalul s-a schimbat...

Cine spunea că banul nu are miros? Uite că are! Și încă ce miros! De te trăsnește!

Te trăsnește exact cînd nu te aștepti...

ANTON AVRAM

A. LUCACI

FĂRĂ CUVINTE...

Journal de Concediu

de SADI RUDEANU

Ziua a II-a: Uf! Bine că mă văd în stațiune! Adio condică, adio program, adio muncă! Adevărul este că sint stors! Nu de la muncă! De la analiza muncii! În ultima zi, m-a prins acolo ședința de analiză a muncii! M-au analizat de mi-a ieșit untul! Unii m-au taxat drept «comod». Alții drept «lipsit de inițiativă». Cineva a spus că sint «inegal». Un alt coleg a spus că-s lipsit de voință! Până la urmă s-a ridicat directorul și a spus-o pe șleau: «Nu mai învățăm limba în gură, măi oameni buni! E chiulangiu și gata!» Mi-a făcut pe urmă un portret că ar fi trebuit, în mod autocritic, să mă iau singur la palme. S-au ridicat vreo trei și au spus că portretul făcut imi seamănă leit și că directorul a citit ca într-o carte. Că întârzii la program, că sint cu lucrările în urmă, că le greșesc mereu, că mă învoiesc într-una și că pentru cununia aceleași nepoate m-am învoit într-o lună de trei ori, la trei șefi diferiți, și alte trăsături de genul acesta. Am ieșit din ședință ca după o baie de aburi, amețit, și slăbit cu vreo trei kilograme. După două ore eram în tren. Și cu gîndul la ce pățisem am înțeles, în sfîrșit, de ce susțin versurile dintr-un cîntec cunoscut că

schimbe părerea despre mine. «Nu merg la bere, zic. Doar așa, ca să vă asist!» «De ce?» se miră el. «Nu beau băuturi alcoolice». «Ce vorbești, domnule? zise el. N-aș fi crezut».

Seara l-am însoțit la bere. Eu am făcut rost de un dosar și vreo cincizeci de coli. Cînd și-a turnat berea, eu am început să scriu. «Ce faci?» mă întrebă el nedumerit. «Mi-am

luat de lucru de la birou, tovarășe director. Să nu rămîn în urmă din cauza concediului!» A făcut ochii mari, apoi a spus «noroc» și a băut din berea rece și înspumată de-mi lăsa gura apă! Pe urmă l-am întrebat: «Ce părere aveți, unde facem comanda de șaibe? La «Biruînța» sau la «Victoria»? «Păi știu eu, făcu el cam indispus. Fă-o la «Biruînța»! O oră i-am vorbit apoi numai despre neseriozitatea secției vinzării de la «Victoria» și i-am dat și cifre precise, date și nume. Cred că l-am uluit pentru că n-a scos o vorbă și cînd ne-am despărțit era trist. «Cred și eu» mi-am spus. L-au apucat remușcările probabil, își închipuie că a greșit cu mine! Ura! Dumnezeu mi l-a adus aici.

Ziua a IV-a: Am mîncat, bineînțeles, împreună. Acum nu-l mai las eu. La felul unu, felul doi și felul trei i-am vorbit despre situația inventarului la magazia de materii prime. Cred că l-am năucit. Parcă-l văd că-mi cere iertare. Cînd ne-am despărțit, m-a întrebat: «Mergi diseară la film?» Al naibi! Tot ca să mă prindă. «Nu merg, zic, azi am de calculat necesarul de combustibil pe trimestrul patru!» A plecat mut. Seara, l-am așteptat cînd a ieșit de la film, și l-am tras la cofetărie. El a mîncat prăjituri, iar eu am scos o mașină de calculat (o împrumutasem de la administrație) și am început să fac socoteli. L-am văzut cu ochii cum a înverzit progresiv. Eu, din cînd în cînd, mă opream și-i vorbeam despre necesitatea modificării repartizării sarcinilor în secția noastră. Vedeam clar cum fiecare frază rostită de mine îl făcea să se frămînte în scaun. Îl rodeau, evident remușcările. Într-un tirziu ne-am despărțit. El s-a îndreptat spre vila lui. Eu m-am întors, am luat cincisticle cu bere, și le-am golit în

cameră. N-aveam bani la mine și am lăsat amanet mașina de calculat.

Ziua a VI-a: A slăbit cu două kilograme. Parcă nici poftă de mîncare nu mai are. Îl văd că inghite cu noduri. Eu vorbesc și el tace. Din zi în zi aștept să-mi spună: «Iartă-mă! Cred că acum își mîncă degetele pentru că n-a știut ce element devotat are în întreprindere. Ieri am lucrat și mai tare. Am venit la prînz cu o valiză. Din valiză am scos o mașină de scris (un pol pentru o oră, la portarul administrației). Am pus mașina pe masă și am început să scriu. «Iertați-mă, am spus, am venit la masă numai ca să nu vă las singur. Dar după masă am de lucru la bilanț, așa că trebuie să termin aici ce am de scris». Și am continuat să bat la mașină. N-a scos o vorbă, a mîncat și a plecat. Eu am dus repede mașina înapoi și am intrat să beau un coniac cu un tip pe care-l cunoscusem acolo, venit pentru ape. Omul bea apă la izvorul doi și spunea că nu-i dispăre gustul amărui din gură decît cu două sute de coniac. Mi-a plăcut băiatul și la altreilea coniac i-am povestit cum îl aiuresc pe director și că sint toate perspectivele ca într-o zi, două, să-mi ceară iertare. Era să moară de ris și a mai dat el un rînd de plăcerea lui. Pe urmă am mai dat eu un rînd de plăcerea mea, și așa mereu a mai dat el, am mai dat eu, pînă ne-a dat afară.

Ziua a IX-a: Mă evită de trei zile, nu-l mai prind la masă. Tocmai cînd imi făcusem rost de un manual de contabilitate gros de 20 de centimetri, să vadă omul că-mi ridic nivelul profesional. Pesemne fugă de mine. Cred și eu, îi vine greu să-mi ceară să-l iert. Dar nu-l las.

Ziua a X-a: Azi l-am prins. Se plimba prin parc, pe o alee lateralnică. «Să trăiți!» i-am spus. Aveam manualul la mine. Ne-am așezat pe o bancă. Am deschis foarte preocupat manualul. «Ce-i aia?» făcu el. «Manual de contabilitate» am spus eu făcînd pe indiferentul, fără să ridic ochii de pe carte. «Ascultă, îl auzii, n-am vrut să te întilnesc, te-am evitat, dar dacă m-ai căutat

sint nevoit să-ți vorbesc!» Jubilam. În sfîrșit! Iată-l acolo unde voiam! «Vă ascult, tovarășe director!» Și am pus cartea deoparte, încrucișîndu-mi brațele. «Dar nu mult, adăugai eu, uitîndu-mă la ceas, că mai am de lucru astăzi!» S-a ridicat și a spus cu un oftat: «Frate dragă, trebuie să-ți spun că ești o mare lichea!» Dacă n-aș fi stat jos, cred că din cauza ameteții m-aș fi prăvălit la pămînt. «Tovarășe director, dar...» M-a întrerupt: «Taci! Te-am evitat ca să nu-ți stric concediul, deși dumneata mi l-ai stricat mie! Care va să zică, după ce mi-am dat sufletul ultima dată ca să te fac să înțelegi ceva, să te aduc pe linia de plutire, dumneata ce faci? Vrei să încerci să mă convingi că o putoare ca dumneata, care nu

muncește un an, muncește și este preocupat de probleme de muncă în concediu! Că nu bei, că nu joci table, că nu mergi la film! Uite, pentru că nu sintem în timpul serviciului, imi dai voie să-ți spun ceva ca între doi cunoscuți, ceva neoficial?» «Vă rog!» M-a privit în ochi: «Măgarule!» Cred că pentru prima oară în viață am roșit. «Îți dai seama, continuă el, că în ședință nu puteam să-ți spun așa! Nu-i principial! Dar asta meriți!» Tăceam milc și nu mai știam unde să ascund cîrtoiuil ăla de contabilitate dovada concretă a «măgăriei» mele. «Ei, făcu el, ce ai de spus?» Am aruncat cartea în tufiș «Tovarășe director, ce să spun? Dacă mai bei o bere cu mine înseamnă că mai sint șanse!» S-a apropiat: «Cred că e prima frază sinceră pe care o aud de la dumneata de cînd te cunosc! Hai să bem o bere!»

Am intrat la bufet. Berea rece. Am sorbit și nu știu ce mi-a venit să spun: «Foarte amară berea asta!» El mă privi și rosti cu un zîmbet în colțul gurii: «Depinde în ce dispoziție o bei!». M-am făcut că nu pricep. «Nu tovarășe director, să știți, berea cînd stă la gheață, se trezește». «Atunci, făcu el, n-ar fi rău să stai și dumneata un timp la gheață».

Și n-am mai scos o vorbă.

«Glasul roților de tren e o șoaptă cu suspine».

Ziua a III-a: Abia începusem să uit săpuneala din ziua cu pricina cînd, în timp ce luam prînzul, mă aud strigat de la o masă vecină. Am întors capul și mi-a scăpat limba în ciorbă. Era directorul. Mi-a rămas perișoara în gît, că tocmai eram la ciorbă cu perișoare. Directorul imi zimbea cu toată gura: «Mută-te, băiete, la masa mea, mai schimbăm o vorbă, frate dragă! Hai!»

Mi-am luat farfuria și m-am mutat. Ce figură și asta, domnule! În urmă cu trei zile mă face chisăliță și acum «frate dragă», «să mai schimbăm o vorbă», «hai la masa mea!» Mă uitam la el. Vorba ceea, parcă nici usturoi n-a mîncat, nici gura nu-i miroasă! Dar n-am scos o vorbă. El vorbea și eu tăceam chitic. La urmă a spus: «Ce faci diseară? Mergem la o bere?» Eram să spun «da», însă mi-am revenit la timp. Era momentul să-l fac să-și

ÎN VUIET DE POIANĂ

— FABULĂ ÎN PROZĂ —

Fuduli, cu nasul mereu în vînt, doi purcei păseau agale pe cărăruia bătătorită a pădurii. Măria sa «Porcul» hotărî trimiterea lor ca iscoade în tabăra «dușmană». Primul se codi nițel la primirea «misiunii», dar îl înduplecă al doilea, un porc cu experiență și care nu rare ori și-a băgat ritul pentru a afla noutăți despre alte viețuitoare. Ce să-i faci, obicei porcesc!

Dar iată-i ajunși la marginea poienii. Pe sub urechile blegite priveau pe furii la vietățile ce se zbenguiau în voie. Razele soarelui mîngiau obrazii florilor roșii, albastre sau violete, umplîndu-le cupele cu nectar.

— Agentul nr. 1!

— Prezent! răspunse al doilea purceluș.

— Notează, adică nu, memorează petalele primei flori, ia probe de nectar dintr-a doua, iar ultima strictește-o!

— !

— Execută dispoziția. Altfel nu mai vezi... apusul!

Și porcul rezolvă... sarcinile. Pășiră apoi nepăsători, încercînd să terfească totul în cale. Dar...

Un cerb carpatin veghea împrejurimile. A sesizat intenția grohăitoarelor dar nu i-a apostrofat.

— Ce să-i faci, așa-s porcii! își zise.

Meditația însă îi fu întreruptă. Trimișii Măriei Sale «Porcul» începură a-și depăși măsura. Primul se indeletnicia să surprindă pe peliculă un obiectiv... strategic, iar al doilea se gudura sub un copac, simulînd că el e obiectivul filmat.

Nedumerirea cerbului începea să se clarifice. Dar îi era ciudă, ciudă de tot. În loc de lături, le-a dat mincare gătită și, cînd colo... «Dar, spune-mi, cine te-a trimis ca să-ți spun cum să te primesc», glăsuiește un proverb în lumea cerbilor și de care Cerbul cerbilor a ținut întotdeauna cont.

— Și acu', voi viețuitoarelor din cotețe, veți da socoteală! răsună sentențios vocea Cerbului de se cutremură pădurea.

Grohăitul amenințător al porcilor care amenințară că se vor plînge reprezentanței lor, nu avu succes.

Cînd văzură una ca asta, începură să guțe: ba că nu-s vinovați, ba că în acest fel își câștigau o strachină de lături și cite altele.

Adunarea viețuitoarelor urma să hotărască pedeapsa meritată.

Morala: se deduce.

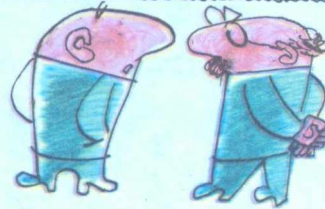
PETRE HLADCHI —
BUCOVINEANU

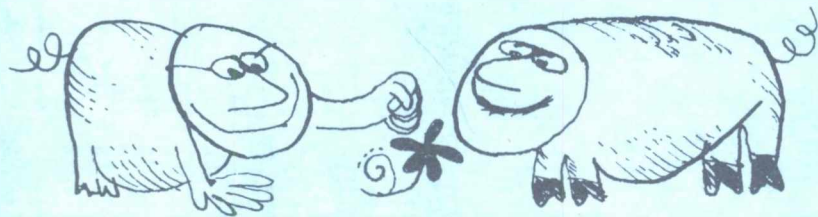
Desene de V. VASILIU

— Macedonski? Unde am auzit eu de ăsta???

Pe str. Mendeleev se află casa marelui pictor Luchian, care este într-o stare ce nu face cinste nimînui.

— Știi, un tablou cu cît e mai vechi, cu atît are valoare!

- Roman în catrene -

NIȚĂ HENȚ

Într-o casă pe Lipscani
Acum 40 de ani...

Se născu micul bondoc
Înainte de soroc,
Iar ai săi au exclamat:
— Ia te uită! Ne-a driblat!

Al părinților odor
Se făcu mai mărișor...

Și cu alți copii la joacă
Se-arăta tot pus pe ceartă.
Dar în curte nici o leacă
Nu se-apropia de poartă.

Cu ghiozdan și cu penar
Devenit și el școlar...

De carte nepreocupat,
Cu mediile deobicei
Se dovedise devotat
Sistemului 4—3—3.

Și așa, cu chin, cu greu,
A ajuns și la liceu...

Unde, în continuare,

Tot avînd arar sclipiri,
Cursurile secundare
Le făcu cu prelungiri.

Fotbal începu să joace
Și ca jucător tenace...

A colîndat un an și-o vară
Vreo zece cluburi mari din țară,
Făcînd în fața tuturor
Pe înterul rătăcitor.

Decizîndu-se băiatul
Să continue-nvățatul...

După ce se-nscrise-n fine
La un Institut de mine,
Renunță de la-nceput
Că vorbeau toți doar de șut.

S-a-nsurat și el cu-o fată
Frumușică, educată...

Și cum i-au văzut nevasta,
Unii s-au grăbit să spună:
C-a făcut de data asta
Prima lui partidă bună.

Iar în anul următor
În al munților decor...

Poposit în drumeție
Sus pe vîrfurile Penteleu,
Se gîndi plin de mindrie:
— Mai înalt e șutul meu!

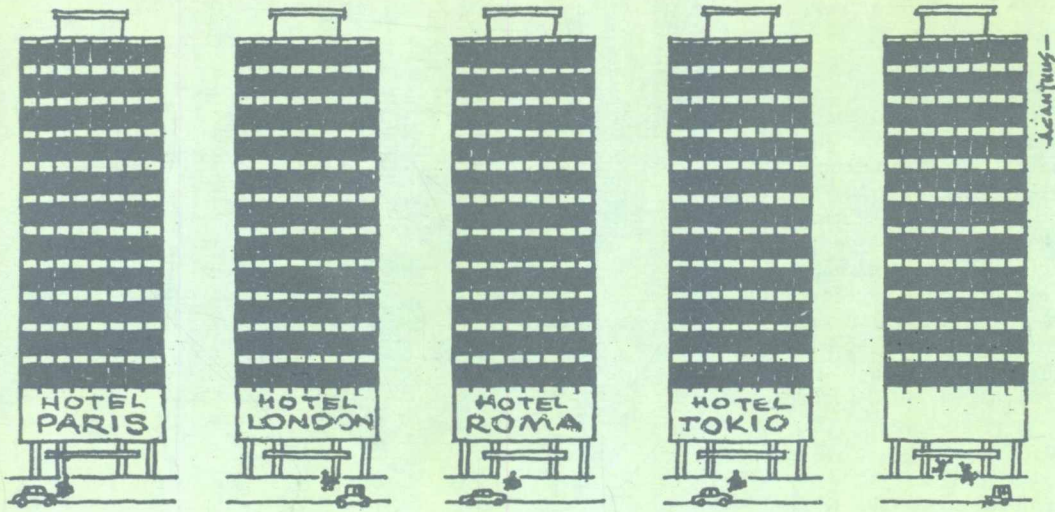
Are un băiat ce-n vară
Împlini vîrsta școlară...

Și-o întreagă după masă
Niță, amărit, și-a zis:
— Uite, domnule, și-acasă
Mă ocup tot de înscris!

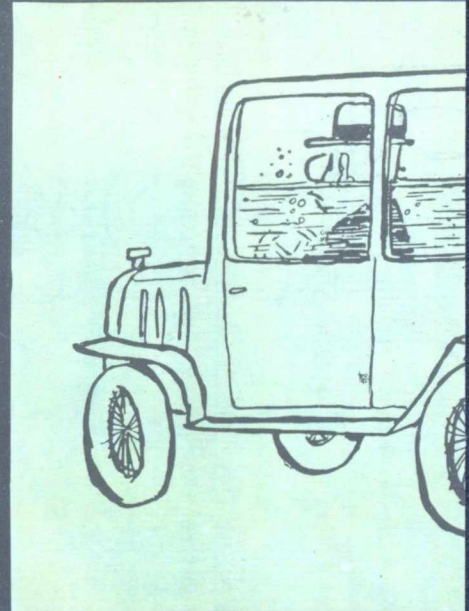
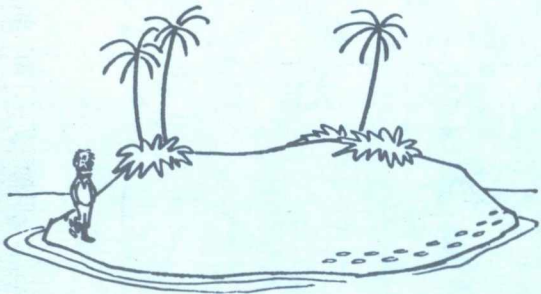
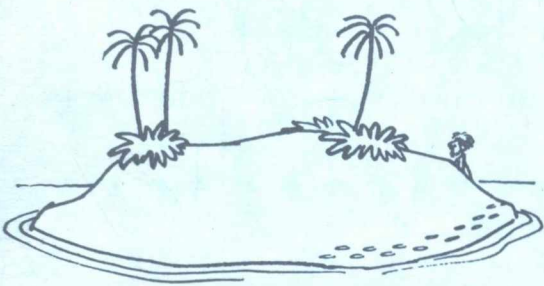
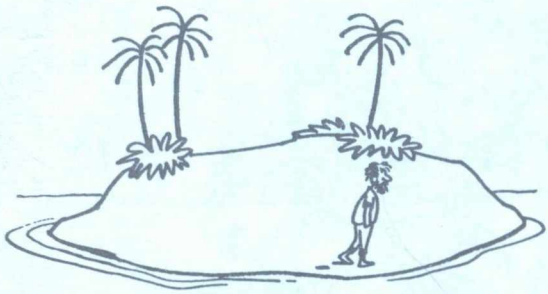
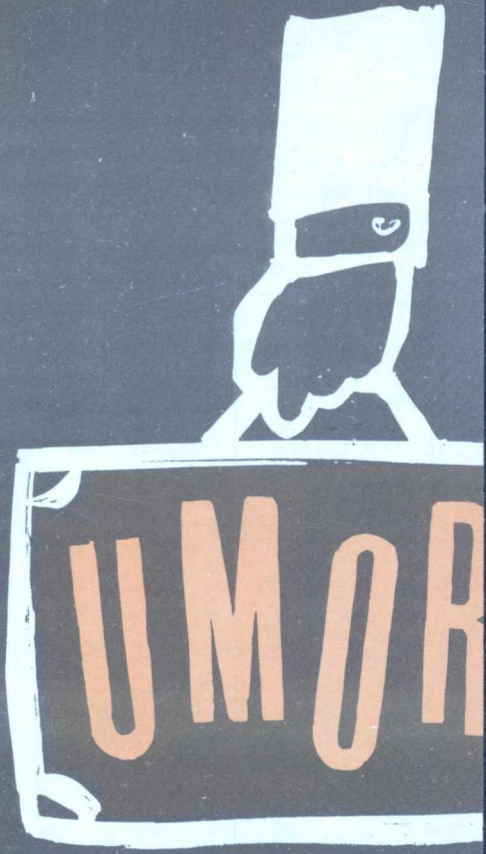
Mica lui progenitură
N-avea chef de-nvățatură...

Dar, în loc să-i dea povețe,
Se gîndi: — Ce să insist?
Dacă nu vrea să învețe,
Să se facă fotbalist!

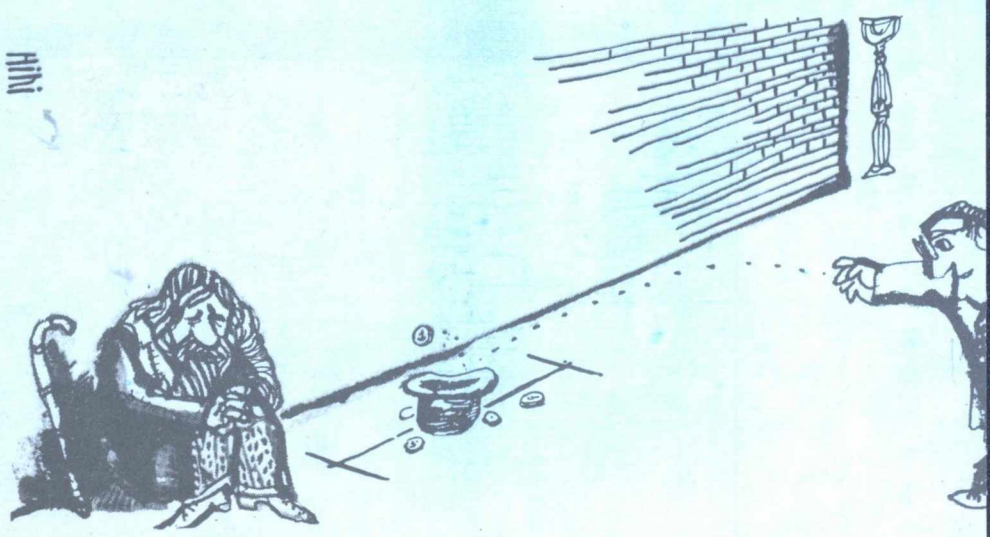
V.D. POPA

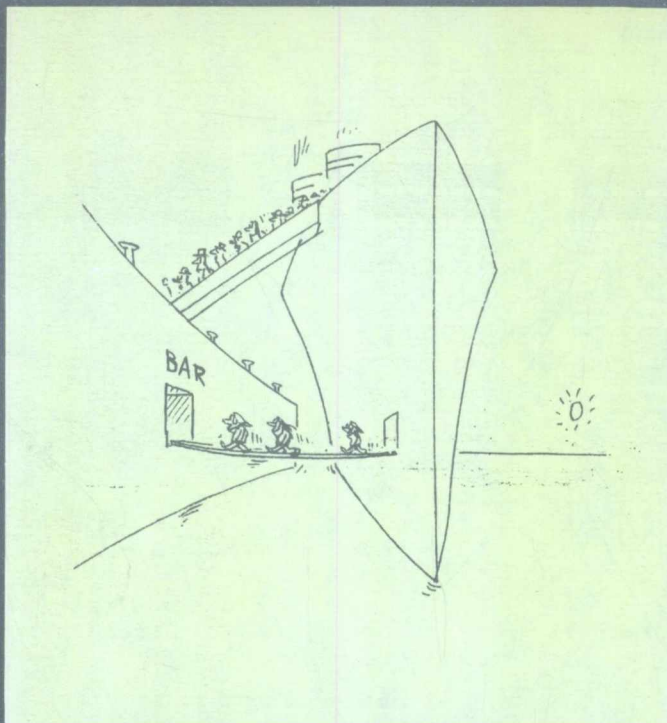
— Ce bine e, iubito, să fii din nou acasă!

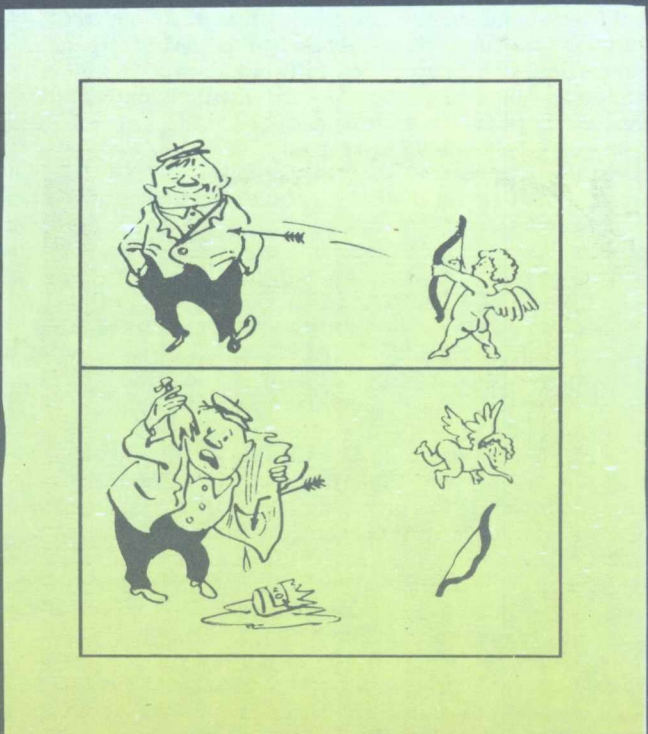
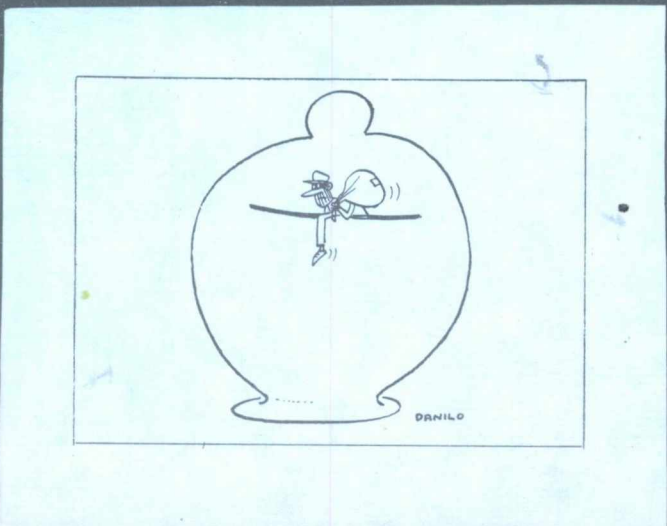
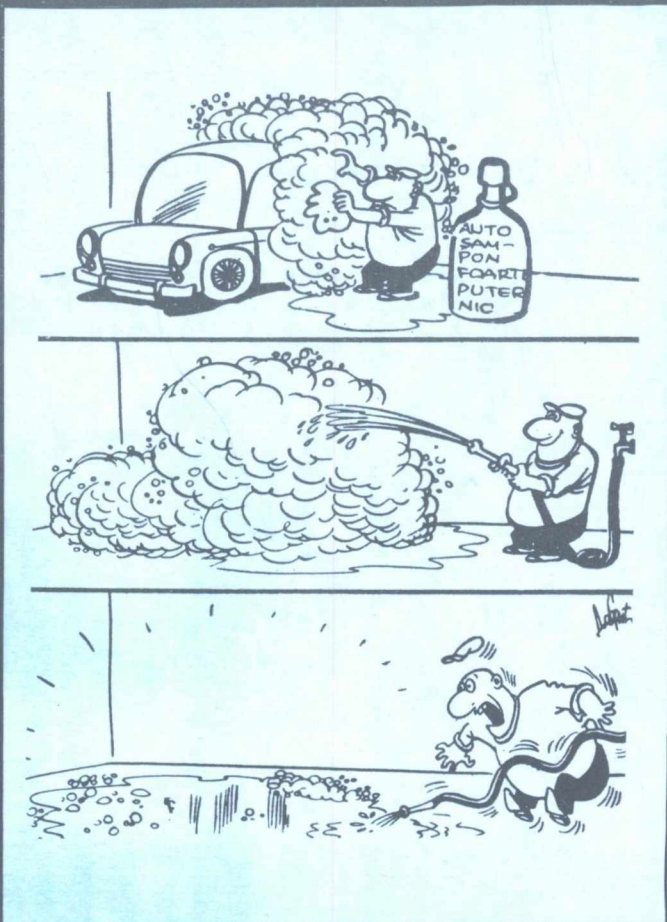
MINI

ANCEZ
 OSLOVAC
 TALIAN
 UGOSLAV
 ENGLEZ
 MAGHIAR
 SOVIETIC
 AMERICAN
 GERMAN

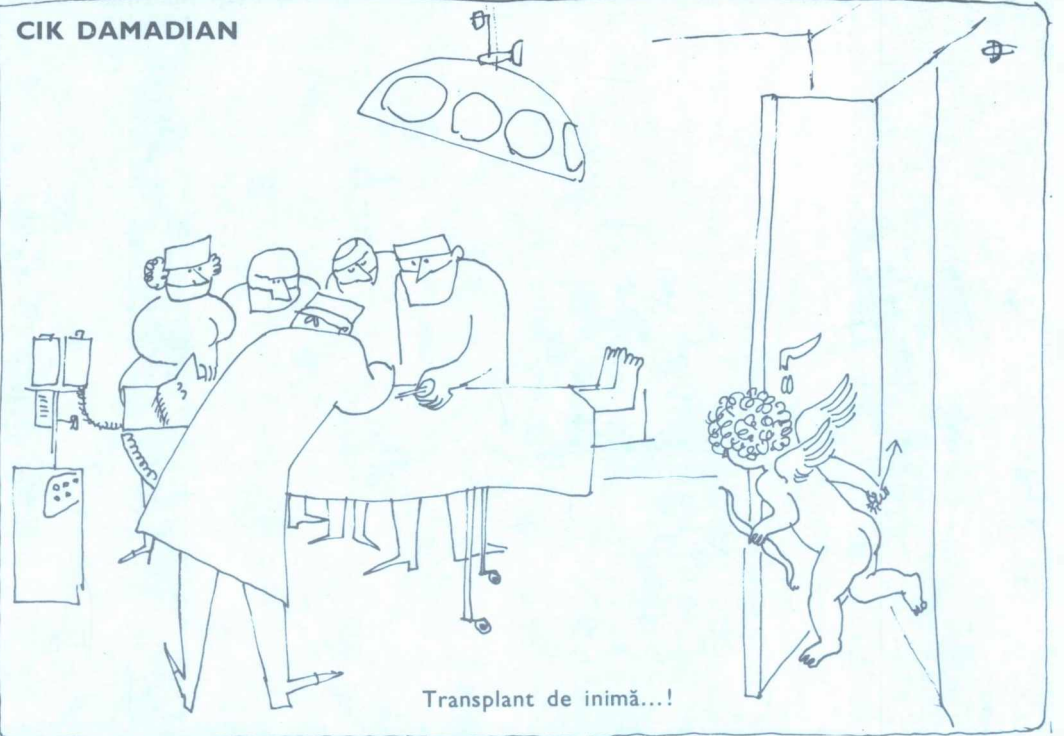

— Nu înțeleg de ce dumneavoastră, europenii, vă trădați atât de des soțiile, noi sîntem mai credincioși.

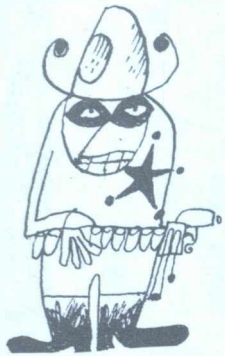

— Ce-o să se bucure tanti Mița!...

Transplant de inimă...!

TATA MARE, ȘERIFUL

N. MINEI

Ca orice personaj neschematic, Herman Thompson, șeriful adjunct al orașului Baton Rouge, capitala statului Louisiana (S.U.A.), are și calități și defecte. O blindețe de bunic care nu poate refuza nimic alinațiilor săi nepoți alternează la el cu severitatea necruțătoare a unui inchiizitor medieval, gata oricând să salveze sufletele păcătoșilor prin arderea trupurilor.

Printre cei care au remarcat cât de complex e caracterul șerifului adjunct se află și un tânăr ziarist, Philip St. Aimant. Ochiul lui scormonitor de gazetar a mai observat și detalii suplimentare. Ca de exemplu faptul că rolul răzgiaților nepoți îl joacă cu regularitate gangsterii din Baton Rouge, pe cînd în postura de păcătoși combustibili se găsesc mereu organizatorii sindicali ai muncitorilor din același oraș.

Dar ceea ce l-a frapat în mod special pe St. Aimant a fost că, spre deosebire de ceea ce se întîmplă de obicei între un tata mare și copiii copiilor săi, nu Thompson face cadouri gangsterilor, ci viceversa. E drept că în schimbul atențiilor pe care le primește de la ei, șeriful adjunct se poartă ca un bunic plin, eliberîndu-i pe spărgători, chiar atunci cînd sînt prinși în flagrant delict, refuzînd să închidă tripourile, chiar dacă folosesc rulete magnetice și cărți măsluite, întinzîndu-și mina ocrotitoare pînă și asupra asasinilor, chiar dacă crimele lor s-au desfășurat în prezența a numeroși martori oculari.

Ziaristul s-a apucat să scrie despre toate acestea. În reportajele sale, el nu a uitat să menționeze, cu toată obiectivitatea, că Thompson își răscumpără excesul de indulgență față de răufăcători printr-un exces invers față de cei care încearcă să organizeze în sindicate pe muncitorii din Baton Rouge. De altfel, bunicul și scumpii săi nepoți colaborează strîns și pe acest tărîm, bandele de bătauși ale gangsterilor dînd adesea o mină de ajutor polițiștilor în lupta contra primejdioșilor organizatori ai proletariatului. Sfînta alianță dintre lege și fără de lege a dus, în interval de numai un an, la brusca scurtare a vieții lui Alan Harvey și Brian O'Leahy, reprezentanți ai sindicatului metalurgistilor din Louisiana.

Ultragiat de reportajele lui St. Aimant, șeriful adjunct i-a intentat proces, cerîndu-i 50 000 de dolari despăgubire. Tribunalele din Louisiana i-au dat dreptate lui Thompson, fără măcar să permită ziaristului să aducă vreo dovadă în sprijinul său. Abia la recursul judecat de Curtea supremă a S.U.A., a putut St. Aimant să-și pledeze cauza. Probele sale au fost atît de concludente, încît înalta instanță a respins pretențiile lui Thompson, exprimîndu-și totodată regretele față de dezordinea care domnește în ordinea publică din Baton Rouge.

La capitolul «venituri», șeriful-bunic a fost așadar nevoit să renunțe la o sumă frumușică, pe care conta. Afară de cazul cînd afectuoșii săi nepoți cu șperacle, pumnale și pistoale nu au pus mină de la mină pentru a face o plăcută surpriză obiditului lor tata mare.

TE VĂD, TE VĂD!...

Desene de T. PALL

De la fabrica de ciment din Turda s-a expedit Trustului de Construcții Baia Mare 247 tone de ciment în vagoane CFR descoperite, din care cauză o cantitate de 147 tone a ajuns la destinație pietrificată în urma ploii.

— Ura, fraților! Am făcut rost de dinamită!

IOIL Tg. Mureș execută o serie de produse pe care apoi le casează, apreciindu-se că nu sînt necesare (de ex: manșoane ghidon, coșuri de răchită etc.).

— Bine că am confecționat și coșurile astea peste necesar că altfel cu ce am fi cărat atîtea propuneri pentru casare...

Mamaia

de NEAGU RĂDULESCU

Așa cum frumoasa noastră străbunică Eva a luat naștere, se zice, din coasta lui Adam, «Mamaia» s-a născut, fără îndoială, din coasta lui... «Tataia», mai sus de plaja ripoasă «Trei papuci». În edenul pitoresc și roșcovan al litoralului nostru, rivalizând cu un sălbatic peisaj de Van Gogh, a existat mai întâi «Tataia», ripe, scaieți, valuri și jucăuși delfini de frișcă. Bunici cu mustăți în furculiță și pălării de paie a la Malec și bunicuțe durdulii cu umbreluțe și numeroase volănașe, obișnuiau la vremea caniculei și a lui Cuptor s-o șteargă din Capitală, la răcoare. Deci, birjă, două geamantane și la gară, bibicule!

Pentru un reumatism la Tekirghiol, la nămol, pentru junghiuri în șale și la rărunchi, la Călimănești, pentru o cură de ruletă la Cazinoul din Sinaia, pentru aerisirea plămînilor la Cimpulung Muscel sau la Rucăr și, de fason, la Constanța. Deci birjă și la gară! Să nu pierdem personalul! Cu umbreluțe, valize, cu cățel, cu Guguță pe capră, exact

ca-n Caragiale — lingă muscal.

— Încotro, madam Popescu?

— La băi, la Constanța cuscră, ce mai întrebă? Pa și în septembrie. Dacă ne cată poșta, să ne păstrezi vederile. Noi sintem pe faleză!

Vorba vine, băi!

Cazinou, plimbări cu umbreluța pe dig, chefuri și șuete pînă la ziuă la Capatos sau la popicărie și lume adunată la... «Tataia».

Nino Bertochi, italianul cu acordeon vrăjit, cînta pe verandă la Bristol «Mille capi neri», pînă ce se iveau zorile trandafirii în port.

Plîngeau bunicuțele și plîngea de vizavi chiar statuia exilatului Ovidiu.

*

«La băi» era de fapt o simplă formulă estivală căci se purta încă albașta obrăjilor întreținută cu lapte de crin și cuconițele ochioase, ca Nazimova și Francisca Bertini, vedetele

filmului mut, se ascundeau de ultraviolete ca de un balaur cu zeci de capete.

Rar cite un mustăcios, în costum vărgat de luptător de la Circul Sidoli, concurîndu-l în mușchi, tors și ifose pe Zaikin sau Pardubov, se arunca îndrăzneț în valuri întind voinicește și de pe malurile ripoase ale «Tataiei», de sub zeci de umbreluțe și pălării — grădină a la Renoir, se ridica atunci un ciripit feminin admirativ și în stoluri.

— Ce forță! Ce mușchi! E mai teribil decît Johnny Weismüller în Tarzan!

Dar într-o zi scriitorii Minulescu, Liviu Rebreanu, Victor Eftimiu, Ciurezu — tot scriitorii! — și actorii Puiu Iancovescu, Marioara Voiculescu, George Vraca, Elvira Goideanu — și pictorii — Iser, Yorgulescu Yor, Tonitza — boema artistică și literară, ca să scape de ifosele și zgomotele de la popicărie, tot fugind spre singurătate, au descoperit... Mamaia.

— Birjă, mai în jos, pe plajă, după pescărie, să scăpăm de mitocani!

Boema literară și artistică, încercînd să se izoleze, a smuls din trupul «Tataiei» o coastă. Coasta de aur pe care nici «Tataia» nu bănuia că o poartă lingă inimă. Și astfel s-a născut o nouă Evă în paradisul Mării Negre: Mamaia.

Nisipul era aici în dune, mai fin ca în Sahara, cerul și marea mai albastre decît pe coastele Floridei, și noaptea cum n-au visat-o nici poeții suprarealiști, patronată de o lună trasă totdeauna cu compasul de niște arhitecți mărînimoși.

Mai întâi s-a deschis o circiumă cu pridvor și prelată, apoi s-a înălțat o vilă de trei coți, din senin a apărut mai tîrziu și-un chioșc cu muzică militară și a început să se clădească și un hotel.

Scriitorii, pictorii și actorii au fost astfel primii exploratori ai acestui tărîm de aur și vis. În schimb, n-au mai avut parte de liniștea pe care o căutau.

Adio șuete și singurătate!

Birjele împoțonate de la Constanța o descoperiseră.

MAMAIA!

Aceeași rece îmbrățișare de-albastru, violet și verde

Aceeași mută întrebare, «de ce», «de unde», și «de cînd»

Și aceeași inutilă goană spre orizontul ce se pierde

În golful circonflex din care pornesc Sirenele cîntînd.

Te regăsesc aceeași mare, cu aceeași tragică poveste,

Cu aceeași vînturi vagabonde.

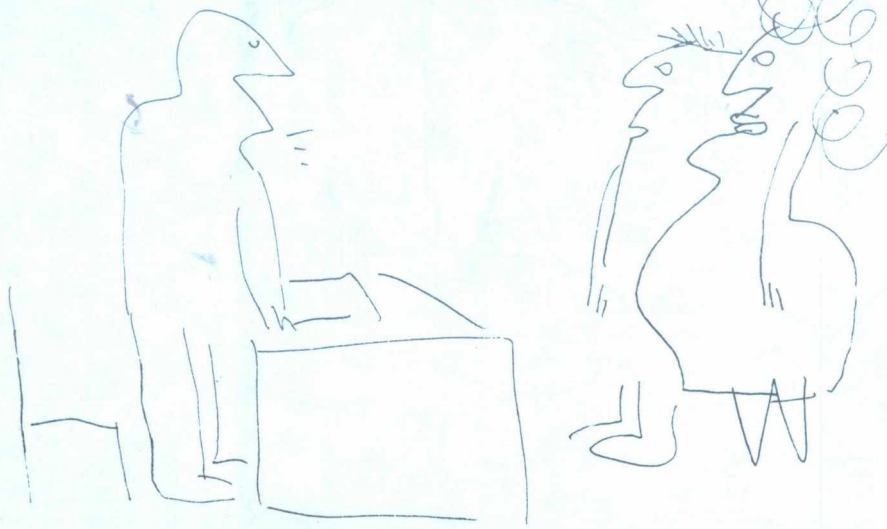
(Ion Minulescu, unul dintre descoperitorii Mamaiei)

Azi, nu mai e nevoie să v-o recomand.

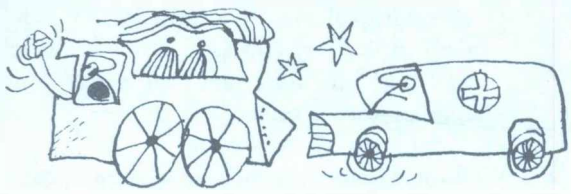
Peste ani, această Evă strălucitoare a litoralului nostru se recomandă singură, totdeauna în rochie strălucitoare de lame, primindu-și oaspeții cu brațele deschise. E una din cele mai frumoase stațiuni maritime din lume. California noastră. Nu ne-o lăudăm noi. Ci s-au îndrăgostit de ea străinii.

Deci nu se mai spune ca pe vremea bunicii: Birjă, spre Mamaia! Ci: Avioane de pe tot globul, spre Mamaia!

I. DOGAR-MARINESCU

— De bună voie și nesilit de nimeni iei în căsătorie pe reclamantă...

Salvați Salvarea...

Stația de cale ferată Călan. Cinci și jumătate dimineața. Trenul oprește în gară. Până la acest punct nimic neobișnuit. Neobișnuitul începe abia acum. Adică odată cu oprirea trenului în dreptul peronului. Primul care a sărit din vagon a fost conductorul. Dădu buzna în camera impiegatului de serviciu, tremurînd: «Anunță urgent spitalul... să trimită Salvarea». Impiegatul începu să tremure și el: «De... de... de ce? Moare cineva?» «Dimpotrivă. Se naște». Apoi revenindu-și: «O călătoare e gata să nască!» «Să fie cu noroc! Dacă o fi băiat, îl facem ceferist!» Și telefonă spitalului. Salariatul spitalului se supără foc deoarece călătoarei i se năzărise să nască în tren. Și tocmai în stația Călan, așa, numai ca să-i tulbure lui tihna turei de noapte. După ce impiegatul îl lămuri că la mijloc au intervenit cauze obiective pe linie de barză, funcționarul a fâgăduit că va trimite Salvarea.

Și Salvarea a sosit. Nu interesează că a sosit, după ce populația Călanului a crescut cu încă un cetățean. Interesează ce cadru medical se afla în mașină pentru a da asistența necesară. Cadrul medical îl reprezenta șoferul

ambulanței! Cu alte cuvinte, el trebuia să ajute gravida să nască. Pesemne că cei de la spital crezuseră că e vorba despre nașterea unor bujii. Sau a unei tobe de eșapament. Șoferul a ridicat nevinovat din umeri: «Fraților, eu la motoare din astea nu mă pricep. Dacă vreți, o urc pe rampă și claxonez pînă adoarme pruncul. Cu altceva nu vă pot fi de folos».

După câteva săptămîni, un caz aproximativ asemănător, s-a petrecut la Petrila. Un viitor tată, Kovacs Gheorghe, a telefonat urgent spitalului din Petrila, apoi celui din Petroșeni, după Salvare. Soția sa urma să devină mamă dintr-o clipă în alta. După o bună bucată de vreme Salvarea a pornit spre familia Kovacs.

Știți pe cine a trimis spitalul din Petroșeni să dea mamei primele ajutoare? Un medic? Nu. Banal. O soră? Nu. Prea simplu. Pe șofer!... Atît se afla în mașină: șoferul! Nici un medic. Ba să nu mințim. Alături de șofer se mai afla un personaj, dar care nu avea nici o legătură cu medicina. Avea legătură cu ciubucul, probabil.

Pe șosea, acesta a făcut șoferului semn cu mîna. Sau cu batista. Sau cu bancnota. Șoferul a oprit. Personajul a urcat. Pe parcurs s-a gîndit pasagerul că nu e rău să fii medic. Așa că pe itinerarul celor cîțiva kilometri parcurși cu Salvarea, făcînd niște eforturi supraomenești, individul a devenit medic! Și medic s-a recomandat cînd a intrat în locuința gravidei spre a-i da asistența necesară! Noroc că nu mai era nevoie. Proaspătul prunc avusese o presimțire prenatală și a sosit înaintea Salvării.

Întrucît în ambele cazuri petrecute în județul Hunedoara Salvările au fost trimise doar cu șoferul, propunem respectivei Direcții sanitare să inițieze un curs rapid de șoferi auto-moto-mamoși.

Care să posede carnet de conducere și pentru mașină și pentru sugari.

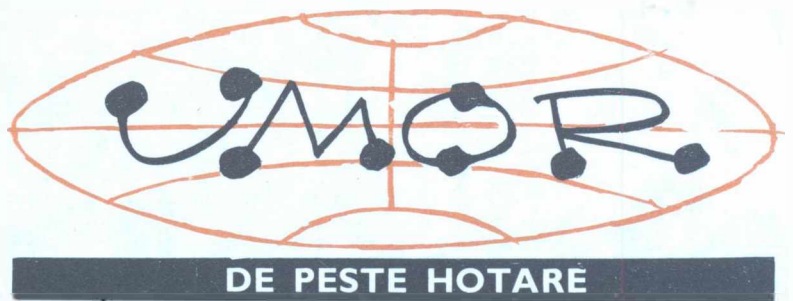
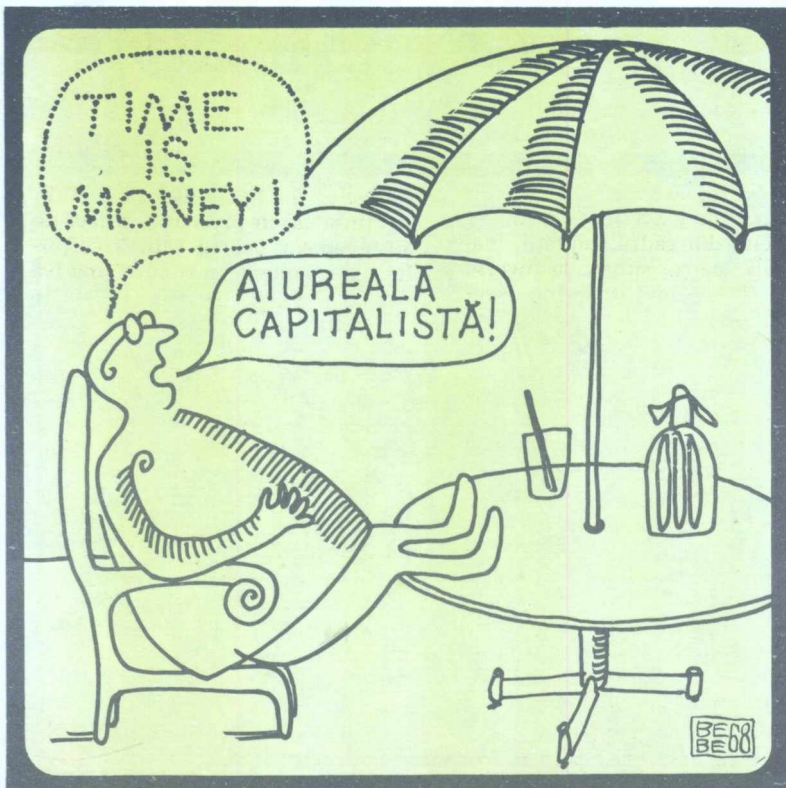
Ca să poată trece, cînd e cazul, de la accelerație la operație.

AL. VIANU

C. CIOSU

O. OPRESCU

DE PESTE HOTARE

● — Iertați-mă, domnule, întrebă Toto, care s-a rătăcit în aglomerația de pe stradă, n-ați văzut o doamnă fără mine?

● Un tînăr este repartizat la cazarma X pentru satisfacerea serviciului militar.

Adjutantul îl întreabă:

— Care este profesia ta?

— Ciclist, domnule adjutant.

— Bun, hotări gradatul, vei urma plutonul.

● Elefantul a răcit.

— Picături, sfătuiește veterinarul, picături în nas, și se va vindeca.

— Picături... Și cit în fiecare narină?

— Oh... 4 sau 5 litri, va fi suficient!

● — Toto, ce faci pe stradă la ora asta?

— Nu pot să mă duc acasă.

— Cum asta?

— Nu, nu pot, pentru că mama trebuie să fie grozav de supărată...

— De ce?

— Fiindcă nu mă întorc.

● Un copil plînge în hohote pe marginea unui trotuar:

— De ce plîngi, micuțul meu?

— Am înghițit un ac, doamnă.

— Oh, nu plînge, micuțul meu,

spune doamna, uite îți dau eu unul!

● — Ce diferență este între un clește și un pește roșu?

— ?...

— Este foarte ușor, îi pui pe amîndoi într-un acvarium, acela care înoată este peștele cel roșu.

● Doi microbi discută:

— În orice caz, spune primul, omul este mare!

— Da, răspunde cel de al doilea, mai ales un savant este enorm!

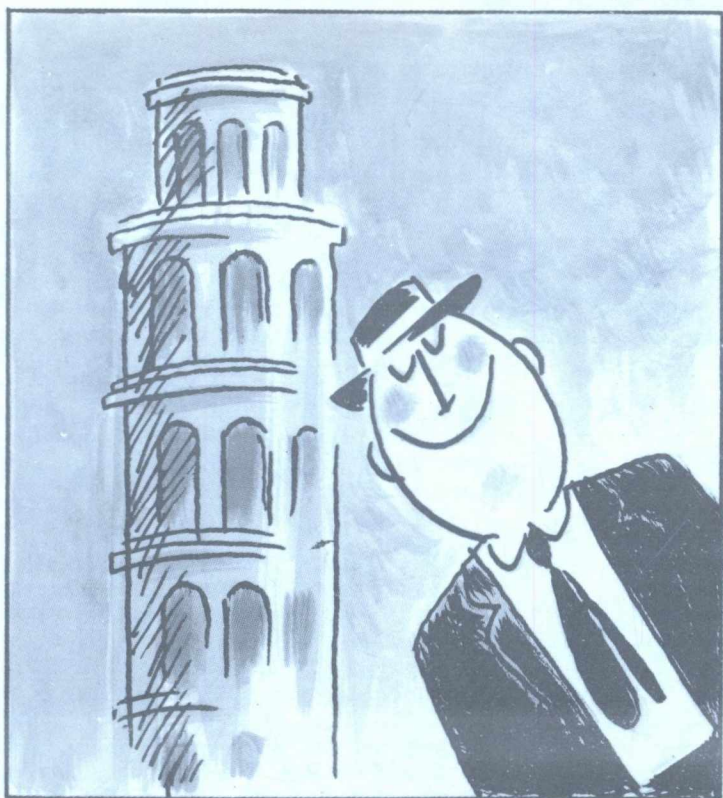
— Bineînțeles, îl vezi mereu prin microscop.

● Un domn foarte grăbit se urcă într-un taxi. Instalât, el își dă seama că se găsește într-o mașină veche și inconfortabilă. Portierele se închideau cu greu, de cîteva ori frînele nu au funcționat; în plus, ploaia torențială și ștergătoarele nu funcționau.

— Spune-mi, te rog, se adresează pasagerul șoferului, cum de poți conduce pe ploaia asta, cînd nu se vede nimic la doi pași?

— Oh! replică șoferul, sînt miop și mi-am uitat ochelarii, așa că n-are nici o importanță.

Culese și traduse de VIOREL RĂDULESCU

Salutări din Pisa
Costică

Vițelul și risul

de SIN ARION

Pierzându-se de propria-i cireadă,
Vițelul parcă devenise pradă
Nelinuștii și rătăcei-ntr-aiurea.
La câțiva pași îl aștepta pădurea
Cu veșnica-i ispită de răcoare.
Vițelul se-afundă la întâmplare
Printre goruni și fagi, printre stejari
Și alte soiuri de esențe tari,
Nebănuind că risul îl pîndește
Să-i sară scurt în ceafă, pisicește.
Nu știm prea bine cum s-a nimerit
Că risul nostru, calculînd greșit,
(Fapt ce i se-ntimplă doar o dată-n viață)
Zdup! i-a sărit vițelului în față.
Și să vedeși, al dracului vițel
S-a repezit cu coarnele la el,
Drept care agresorul, uluit
Și, pare-mi-se, serios lovit,
A șters-o cu viteza cea mai mare
Bine-nțeles cu coada-ntr- picioare.

Morala

Există, cică, o specialitate
De-a reuși doar cînd ataci prin spate!

CRĂIȚĂ MÎNDRA-V.

FĂRĂ CUVINTE

urzico
DE DEPARTE-ȚI SCRIU

Dragă Urzico,
Stai să-ți spun ultima metodă de păstrare a utilajelor. Se lasă cîteva, la întâmplare, sub cerul liber și, ca să nu sufere datorită intemperiilor, se pune în jurul lor cît mai mult moloz. Acest sistem a fost brevetat în luna aprilie a.c. de către Șantierul din Moldova Nouă al Trustului de construcții montaje miniere. După demolarea unui atelier propriu, s-a lăsat printre dărîmături un strung și o mașină de găurit împreună cu motoarele lor.

Precum se vede, acolo s-a demontat totul. Nimic n-a rămas în picioare. Nici măcar grija pentru avutul obștesc, care de asemenea este la pămînt.

Gh. Ioanid, Moldova Nouă,
jud. Caraș-Severin

Stimată Urzicuță,

Ce-ar fi să-i impacii pe cei de la Autobaza I.C.H. Constanța cu I.C.M.-ul? Nu cunosc motivul supărării, dar e cert că ei nu mai sprijină această întreprindere în acțiunea de colectare a deșeurilor metalice. Ca dovadă, ei aruncă lună de lună o cantitate de șpan în apa mării, în loc să o predea la I.C.M. ca să ajungă la oțelării.

Oare, n-ar fi mai bine ca în locul deșeurilor autobaza din Constanța să arunce în Marea Neagră procedeul?

V. Teodor, Constanța

Scumpa mea Urzică,
O.C.L. comerț-mixt Alba Iulia are la Cugir și o unitate de vânzare a mobilei. Magazinul dispune de un bogat sortiment de depozite improvizate pentru păstrarea mărfii. În afara celui din cadrul unității, mai există alte patru, situate la diverse adrese. Toate însă seamănă între ele ca două picături de apă provenită de la ploile strecurate prin acoperiș și pereți.

Două depozite sînt situate pe strada Lenin nr. 162, într-un hol și într-o magazie de lemne. Altul a luat în antrepriză garderoba pentru femei a ștrandului, pe considerentul că și mobila este de același gen gramatical. Ultimul, în schimb, se află într-o magazie dărăpănată a haltei C.F.R.

Așa că, oricine vrea să-și ia mobilă, pentru a-și alege garnitura dorită, face o excursie pe la aceste depozite. Astfel, vede orașul, dar și cît de buni gospodari se găsesc la conducerea O.C.L. Comerț Mixt Alba Iulia. Probabil acolo, prin ma-

gazin de desfacere a mobilei se înțelege desfacerea ei în bucățele.

P. Victor, Cugir, jud. Alba

Dragă Urzico,

Factorii poștali împart corespondența ghidîndu-se după adresa trecută pe plic. La Ploiești însă, cei care duc scrisori în Piața 16 Februarie nu se orientează după plic, ci după soare, pentru a-și da seama încotro sînt cele patru puncte cardinale. Această metodă se folosește

în mod curent pentru că blocurile din sus-amintita piață sînt fără număr.

Nu, să nu crezi că ele sînt nenumărate, ci numai n-au numărul care trebuie să-l poarte orice clădire. Serviciul municipal de sistematizare și arhitectură pretinde ca locatarii să solicite numere la imobile. Și din moment ce nimeni nu cere, serviciul nu le-a pus, iar blocurile se deosebesc unul de altul numai prin așezarea geografică.

Iată de ce factorii poștali care deserveșc această parte a orașului propun să fie atașați pe lângă Federația de Turism, munca lor constînd de fapt dintr-un concurs de orientare turistică. În schimb, serviciul municipal în cauză ar trebui afiliat Federației de gimnastică. Știi de ce? Sare peste cal!

Locuitorii blocului din
nordul Pieții
16 Februarie, Ploiești

Urzicuțo,

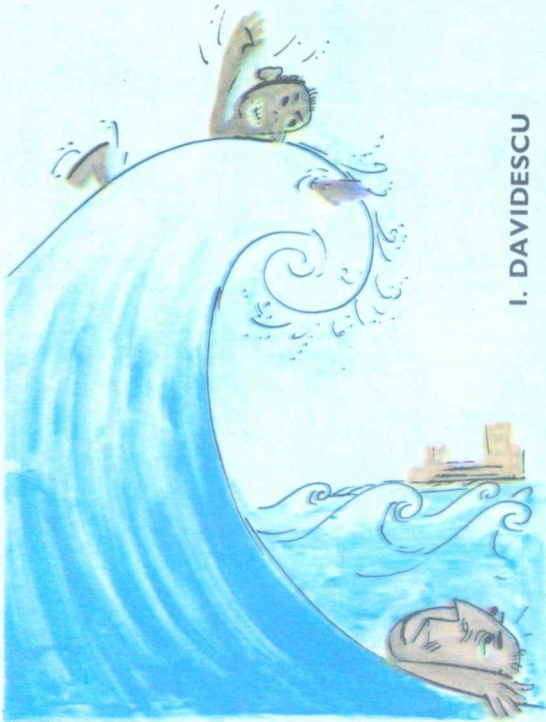
Dacă ai nevoie de niște deșeuri de lemn, te poți adresa la U.I.L. din Tileagd, județul Bihor. Te sfătuiesc însă ca, în prealabil, să faci un antrenament pentru călirea corpului, concomitent cu o cură masivă de polivitamine. În felul acesta te vei simți în plenitudinea forțelor tale fizice și deci aptă să te duci după deșeuri.

Dar știi de ce trebuie să devii ca Hercule? Pur și simplu, pentru că la acest U.I.L. deșeurile de lemn, se vînd doar cetățenilor care rezistă la diverse corvezi prin fabrică. Numai după ce, de pildă, cari o importantă cantitate din materialele imprăștiute în curte, capeți un bon de mină ca să cumperi deșeurile.

Ce atitudini! Curat deșeuri! Dar pe acestea cine le cară de acolo? Tot clienții?

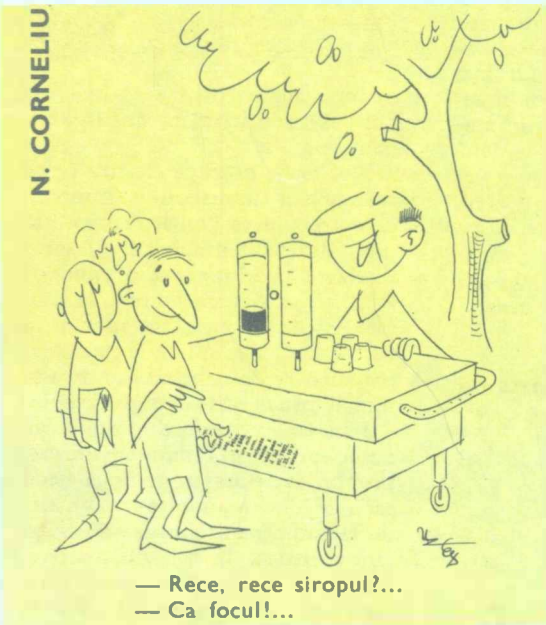
M. Burța, Oradea

Rubrică redactată de RADU POP

I. DAVIDESCU

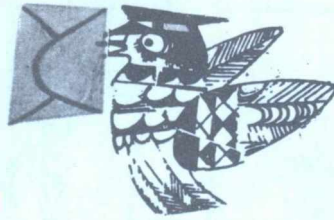
—Tovarășe director, vă salut!

N. CORNELIU

— Rece, rece siropul?...
— Ca focul!...

POȘTA

REDACTIEI

AUREL IONESCU — CONSTANȚA

Epitafurile au poante care și-au mai dat odată... duhul. Poezia «1+0» are o idee care îi aparține lui Ranetti. Originală este doar intenția dv. de a ne reimprospăta memoria. Vă mulțumim.

VASILE MOLDOVEANU — CONSTANȚA

Cugetările «Despre chelie» sînt trase de păr. Iată două dintre ele, despre care se poate spune «mai bine, lipsă»:

- Chelul este singura persoană discretă din genul feminin căci... luna știe, dar nu spune.

- Braga ne răcorește în loc de înghețată; peruca ne «încălzește» cînd avem chelie.

A. STOLERU — SUCEAVA

Nu. E păcat să folosiți atît de frumosul dialect moldovenesc în versuri atît de puțin valoroase:

*Di ci, nu vîi o ploaie, tu
Nădejde și speranță a timpului de-amu
Cînd soarele sticlește și mă-nșerbîntă tare
Tocmai sus în creștet, ș-oleacă pe schinare.*

Se vede că soarele a «sticlit» prea mult în creștet. Din această cauză, în privința poeziei «Estivală la Suceava» nu mai e nici o nădejde și mai ales... speranță.

ARALD CERNA — COMUNA BĂLCEȘTI, JUD. VÎLCEA

Ne propuneți înființarea unei rubrici cu titlul «Epigrame cu duzina». Nu avem nimic împotriva unei astfel de rubrici, cu condiția ca să nu ni se prezinte epigrame... de duzină. Ca aceasta adresată unui caricaturist:

*Și ca bancul să se prindă
(Cîitorii au aflat)
Te-ai uitat și tu-n oglindă
Și te-ai caricaturat.*

ALEXANDRU PELIN — CLUJ

Poezia «Ghinionistul» n-a avut noroc să intre în revistă. A nimerit... alături.

PETER DOMOKOS — LOCO

După schița pe care ne-ați prezentat-o se pare că nu este vorba de un plagiat săvîrșit de Ghica Valeriu în desenul publicat de noi. E doar o coincidență de idee, așa cum se întîmplă de multe ori în caricatură. E foarte greu de presupus că tov. Ghica Valeriu, din Brașov, a putut cunoaște desenul dv. apărut în cadrul unei reviste școlare, de uz intern, în Capitală. Oricum, vă mulțumim, pentru avertisment.

CONSTANTIN BELEȚ — COMUNA SOVEJA, JUD. VRANCEA

Cam aveți dreptate cînd bănuieți ce anume am să vă răspund în privința poeziei «Seceta».

*Obosită ploaia trece
Peste cîmpul însetat
Nici o biată mică floare
N-a avut de cîștigat... etc. etc...*

Asemenea versuri au nevoie nu numai de o ploaie oarecare, ci de un adevărat... potop de talent, de muncă, de cultură. Prea repede vreți să răsără curcubeul.

LENUȚA ENE — GALAȚI

«Șfaturile pentru automobiliști» sînt bune doar pentru... automobiliști. Ca să poată fi bune și pentru noi e necesar să mai adăugați cîteva semne... de umor.

ȘTEFAN MAIER — SIBIU

Aveți dreptate. Susțineam într-un răspuns din «Poșta Redacției» că mi-a plăcut următoarea cugetare a elevului Gh. Boroncă:

«Vecinul se poartă cu soția sa ca șoarecele cu pisica. Atîta doar, că n-o mîncă».

Pe bună dreptate remarcați dv. ineditul situației: șoareci care mîncă pisici! Ce pot să vă spun? M-ați prins cu mița în sac.

FLOREA STĂTICESCU — LOCO

Toate anecdotele sînt cunoscute. Nu are nici un rost să prelucrați asemenea anecdote și să ni le trimiteți. Noi le avem pe cele originale. Sau credeți că dacă ați copiat niște anecdote, le-ați și scris?

NICOLAE GRIBINCEA — ORAȘUL VICTORIA

Epigrama adresată unui fotbalist a nimerit în bară. Vă facem să suportați, deocamdată, o... lovitură de pedeapsă, publicînd-o.

*El se crede tare mare
Cînd gazonul l-a călcat
Dar să-i între bine-n cap
Că la fotbal nu e bine
Să se facă de rușine.*

ION COȘ — RÎMNICU VÎLCEA

Pentru că insistați să vă public epigrama adresată «Poștei Redacției», vă indeplinesc dorința, care, sper să nu fie ultima:

*Văzut-am, nene, cu uimire.
Cum critica cresc de-un cot!
Calm mi-am zis: Ce să mă mire,
E făcută prea... de Tott.*

DEOCAMDATĂ, NU!

Florian Dobrescu — Galați, Vasile Călinescu — Loco, Gheorghe Ariciu — Cimpulung, Radu Felecan — Iași, Ion Popescu — Craiova, Mina Macri — Loco, Victor Budulache — Loco, Gheorghe Dascălu — sat Secara, jud. Teleorman, I. Dyga — Loco, Viorel Bordei — Iași, Nicolae Gongolea — Sibiu, Eugen Sandu — Codlea, Constantin Toma — Brăila, Gheorghe Vlad — Brașov, Pricop Constantin — Loco, Ion Nicola — Sibiu.

NU E PENTRU CINE SE PREGĂTEȘTE

Transmitem pe această cale felicitări conducerii exploatarii miniere din Somova din jud. Tulcea care dovedește o grijă deosebită pentru salariații săi, ca și pentru buna desfășurare a procesului de producție. Astfel, avînd în vedere buna desfășurare a procesului de mai sus, ca și protecția salariaților, conducerea respectivă a cumpărat pentru salariații a căror muncă le dădea dreptul, echipament de lucru, și anume scurte îmblănite, cizme și alte articole, în valoare de aproape 20 000 lei (douăzeci de mii). După care, pentru buna desfășurare a procesului de producție, acest echipament, cumpărat pentru anumiți salariați cu anumite munci, a fost împărțit.

Aflăm însă că el a fost repartizat,

e drept, unor anumiți salariați cu anumite munci, dar exact alții decît cei pentru care echipamentul fusese cumpărat. Adică echipamentul nu a mai contribuit la buna desfășurare a procesului de producție, ci la buna desfășurare a procesului de completare a garderobei unor salariați care n-aveau dreptul la el.

Astfel că echipamentul de lucru a devenit echipament de lucrătură. Fapt pentru care nu putem ura celor în cauză «să-l poarte sănătoși» pentru că ar fi ceva formal intrucit nu credem că urarea noastră se va împlini.

Putem ura doar celor care răspund de întrebunțarea celor 20 000 de lei să răspundă sănătoși!

— Am soț, domnule Popescu! Ați uitat!
— Uită și dumneata!

— Apa-i prea caldă.
— Isprăvește cu apa! Ia un șpriț că-i de la gheață!

— Fii serios, ce, tu ești străin? Doar îmi ești... cumnat. Hai înăuntru!

MARATON

ÎN PIVNIȚĂ

O idee extraordinară pentru înviorarea atmosferei în local a avut responsabilul restaurantului «Miorița» din Buzău. Astfel, onor publicul consumator care dorește să ia masa, trebuie, pentru a-și alege ceva, să coboare în pivnița restaurantului, unde, inventivul responsabil a mutat bufetul și barul. El a obținut în felul acesta spațiu pentru cîteva mese în plus, deși s-ar putea să fi obținut și niște clienți în minus pentru că unii consumatori obișnuiesc să nu comande ce le oferă ospătarul, ci să-și aleagă singuri din vitrina bufetului.

Dar printre aceștia pot fi unii care, la invitația ospătarului: «Poftiți în pivniță și alegeți», să poftescă în alt restaurant. Oricum, cei care acceptă, se așează la masă înviorați și răcoriți.

Cei care însă profită cel mai mult de această îngropare a bufetului și a barului sînt

fericiții ospătari care au devenit extrem de agili și supli după această mutare. Ei nu mai au probleme în privința pericolului de îngrășare deoarece kilometrii pe care-i fac în sus și în jos pe ruta pivniță-local și invers i-a făcut apti pentru a concura la maraton. (Poate responsabilul s-a gândit că Olimpiada din Mexic bate la ușă și vrea să trimită și el o echipă). Și ospătarii sînt cu atît mai fericiți cu cît coboară cu golul și urcă cu plinul.

Oricum, se pare că, în urma acestei idei, responsabilul trebuie să se îngrijească de pregătirea rezervelor și a unei echipe de juniori pentru că, actuala echipă de ospătari nu va putea rezista mult la acest sport de performanță.

Singura soluție pentru normalizarea situației ar fi să... servească și responsabilul!

L. ILLEȘ

AȘA GINERE, MAI RAR!

(Urmare din pag. 4)

— Da, da. E un tratament nou.

— Și se simte bine Adela?

— Nu prea. Dar zice ginere-meu că așa-i tratamentul ăsta la început, dar mai tirziu o să se simtă bine tot restul zilelor ei.

— Și tu suferi de ceva, Tăsică?

— Tot de tensiune, bătu-o-ar s-o bată! Dar băiatul a adus un medic, prieten de al lui... ăla mi-a spus să fac băi la «Băile Felix» și să mă urc pe munte că așa-i tratamentul nou...

— Ce vorbești, Tase? Muntele și băile Felix pentru tensiune?

— Ce știi tu? Fă-ți idee! Doar nu-ți inchi-

pui că ne vrea răul? Păi dacă mi s-ar întimpla mie ceva sau Adelei, Gogu se sinucide! Ce? Mă joc cu viața băiatului? Așa a spus, așa facem!

— Mda! Și cînd l-or prinde?

— Cînd l-or prinde, treaba lui! Că pînă atunci o să aibă alți socri.

— Cum adică?

— Păi normal! Aștept să ne vină mașina și imediat am stabilit cu fiică-mea să dăm divorț.

— Ce face?

— Păi ce? Am eu nevoie de ginere cu venituri ilicite? Să fim serioși, domnule!

Unii sînt bine apreciați cînd susțin părerile șefilor.

*Pe strune de chitară cînți
Dar parcă nu cînți nimănu,
Loc în «orchestră» vei avea
Cînd vei cînta în... struna lui.*

Unui student care își irosește timpul cu întîlnirile.

*La întîlniri ești un «titan»,
Dar rezultatul se cunoaște:
Colegii trec din an în an,
Iar dumneata din an... în paște.*

BURLACU NICOLAE

„URZICA“

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15. Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Științei” 44.601

